

[Bodil Koch.]

andel i kulturministeriets bevillinger er faldet fra 17,4 pct. i 1951-52 til 10,8 pct. i 1967-68. Det fremgår af selve kulturbetænkningen side 16.

Selv om tilskudsordningen som allerede nævnt er en forbedring og betyder øgede tilskud for mange af museerne, er der jo en række af museerne, der rammes hårdt. Der er nemlig ikke tvivl om, at der er mange af museumsbestyrelserne, der er ængstelige for at bede de lokale råd om årlige forhøjelser og også har svært ved at få dem, og derfor nøjes de med at søge forhøjelser hvert andet eller tredje år. Jeg kan f. eks. nævne, at det gælder museet i Sønderborg. Det fik først sit lokale tilskud sat godt op i 1968-69, og nu er basisåret jo 1967-68. Det havde virkelig været rimeligt som basisår for stats-tilskuddene at vælge det år, hvor de to gamle love ifølge deres § 8 skulle revideres. Men nok om det, for vi har jo opgivet at stille ændringsforslaget.

Ved en kommende revision tror jeg vi må overveje, om vi ikke kan finde frem til en formulering, der siger, at statstilskuddet ikke kan overstige 125 pct. af de tilsvarende stedlige tilskud i det regnskabsår, der er afsluttet året før det finansår, hvor stats-tilskuddet udbetales. Hvis man bibeholder maksimalbeløbet på 200.000 kr., vil merudgiften for staten ikke blive særlig stor, og samtidig kan man hjælpe de mere aktive og ekspanderende museer.

Jeg vil lige bemærke, at Foreningen af danske Kunstmuseer har foreslået procent-satsen sat op til 150, men det har vi ikke kunnet drøfte. Der foreligger også interessante indlæg i debatten om museumslovsforslagene fra Dansk kulturhistorisk Museumsforening, men sandheden er jo den, at udvalget simpelt hen ikke har haft tid til virkelig at gennemdrøfte disse oplæg.

Det er udmærket, at kulturministeren med de fremsatte lovforslag tilnærmer loven om kunstmuseer til den nye lov om kulturhistoriske museer. Men det er ejendommeligt, at medens der i forslaget om stats-tilskud til kunstmuseer i § 5, stk. 2, sikres et tilskud på højst 20.000 kr. om året til kunstindkøb — det er i sandhed små beløb i betragtning af, hvad god kunst koster i dag — er der ikke en tilsvarende bestemmelse i lovforslaget om kulturhistoriske

lokalmuseer. Jeg finder det godt, at beløbet på de 20.000 kr. nu udelukkende skal bruges til kunstindkøb og ikke som efter gældende lov også til konservering. Den meget påtrængende konservering både på kunstmuseerne og de kulturhistoriske museer tænker ministeren sig klaret ved særlige bevillinger på finanslovene.

Jeg vil gerne i denne forbindelse takke ministeren for tilsagnet om, at en konserveratorskole snarest muligt vil blive oprettet. Det er jo meget vigtigt med denne konservering, hvis ikke store kulturhistoriske værdier skal gå tabt. Også ministerens positive holdning over for spørgsmålet om en antikvitetslov er der grund til at takke for. Vi har i det hele taget i folketingsudvalget mærket ministerens positive holdning til de spørgsmål, vi har rejst. Det gælder i og for sig også spørgsmålet om de ekstra beløb; man mærkede det både ved bemærkningerne, og jeg havde nær sagt også gennem de negative svar.

Lad mig slutte med at sige, at de nye love vil give væsentlige fremskridt og åbne nye perspektiver, det pædagogiske og det kulturformidlende. Men én ting har vi i udvalget end ikke berørt: vi er slet ikke kommet ind på den forskningsmæssige baggrund for det kulturformidlende arbejde, som er nødvendigt, hvis dette ikke blot skal blive „underholdende“ i almindelig banal forstand — jeg håber, man kan høre citationstegnene — men virkelig blive ægte kulturformidling. Igen her i dag er der nævnt ordet kulturkløft. Jeg tror ikke på den megen snak om kulturkløfter. Jeg har lyst til at trække frem, fordi det, vi beskæftiger os med, dog er kunstens og kulturinstitutionernes forhold netop til mennesket, jeg havde nær sagt på gaden, at for ikke mange dage siden havde jeg en ejendommelig samtale med en meget henrivende mand af den slags, man kalder sprittere. Han sagde: „Jeg går meget på museer; jeg bliver der 2-3 timer ad gangen, for det tager jo tid, når man skal tænke sig om samtidig.“ Jeg tror, at det at tale om kulturkløft er noget falsk, og at det, vi mangler, er at give folk muligheder og bryde en tradition — netop meget af det, hr. Sigsgaard var inde på.

Jeg gentager så mit ønske om en udvidelse af landsdelsmuseernes rådighedsbeløb, og jeg vil, indtil jeg ser det modsatte bekræftet,